

לז.

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

(א) מלת אומר חסר עי
 בינה כד: (ב) צביה
 אר מרובה: (ג) לקמן
 מה: (ד) גני העירוב צע
 בה הרדאה פי לחם עב
 ובשלן גלוי הוא הרדאין
 מ"ק חזון ק"ה
 (ו) גני העירוב פי סבב ג
 מן: (ז) חלה פ"א מ"ד
 (ח) מנחות עח: [פ"א]
 (ט) [שם]: (י) נסובה ה
 (יא) גילי אחר ד"ה גיבור
 (יב) צמ"א לימא דהואיל
 גני חוץ' חסר עב:
 ד"ה נופסי' (יג) ועי'
 חסין לקמן נט: ד"ה מלי

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמין גלוסקאות
תנן התם הסופגנין
והדובשנין וכן גי' הר"ן:

גליון הש"ס

גמ' ויקבענה כיון. וכן
במתני' פ"ו דתמיד מ"א
פוסח כיון. וכן במס' כלה
עמד ונפל על פניו וכיון
אבד:

מוסף רש"י

[illegible]

שְׁחִיתָ אֶת רֵצִי בַּיָּד (שם).
 פת מרובה. ולא משום
 חמץ טהור אלא משום
 טערת טהור ימירא למחר
 וליום אחר (שם). תניא
 נגמי הכי. דנשאר יו"ט
 נמי נחלקו (שם). רבית
 הלל מתירין. ששפת
 נאפה יפה כשהתער מלא
 (שם). ובהדראה. קיבר
 (לקטן מ.). שאול בייטא
 בן זונין. נחמוס אחד
 וצייטוס שמו היה לו דפוס

אחד תנאין והיו מושיב לתמו את הדיקין והוא תנאין מיד, תמר לא אפשר יעשה בדפוס ויפקענה מיד (דורין קפג). כיון.
מסר גלא טורח. (ב"ב לג). יאמרו כל הדיקין אסורין. לומר דניימסר היה יכול לקרוע תלמידי גלי שמו לפי שהיה
לו דפוס, ודפוסים אקרו משום דלחמי כל הדיקין (ר"מ ד"ד). ובמזה העשייה. האפסו (תוספתא). ואין חושין
במשכבין הימנה. דכבר הלכו כל דפוסים (ס"ח). וכן לחמי תורה. שאם נאפו כל כך בשעת שחיטת אונן שפרסם ואין חושין
במשכבין הימנה. דכבר הלכו כל דפוסים (ס"ח). פשיטא. חד דיקא אתי לא למיח ולחמי מורה. דכתיב והכל מחיל (ס"ח).
(תנאין מנהג דהוה כל דפוסים) (ס"ח).

האור אלא בחמה. ומותבנין לריש לקיש הספגנין הדובשנין והאספרין עשאן באלפס חייבין בחמה פטורין. ומשני כגון אבל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין. ואם נמי דתני יוצאים במצה נא ובמצה העשויה באלפס, ובמסורה להם נא ובמסורה להם נא.

וּכְמָה פֶּה עֵצָה טוֹפָה. וְאִפִּי הָכִי שֶׁרֹו
(כ). כֹּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ וְגו' [וישׁ
שֶׁהָיוּ לוֹ פִּנִּים וְאִין פִּנִּים פְּחוּתִין מִן
אֲדָם שֶׁאִין וְיִצְחָן: **כָּפֶה עֵמִילָה**. שֶׁ
טַעֲמוֹנִין שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שִׁיפָה וְחֹמֶשׁ מֵאוֹת
צִבְעִיטָה: **כַּסּוֹר חֶסֶם**. כָּכֹל יוֹם תָּמִיד
הָיוּ מְסִיקִין תְּנוּרָה שֶׁל מִקְדָּשׁ לִאֲפִיטָה
מִמִּנְחוֹת וְלִחְמֵי תֹרָה וְשֶׁל מִתְכַּת הָיָה
כִּדְלָמֶר כְּצֻחִים צִדֵּי דֵם חֲטָאֹת (דף
:סא): **כְּעֵלִים יִצְעִים** שֶׁהָיוּ מִצִּיאֵין
מִיָּמוֹת הַחֲמֶה דְלָמֶרִין
כְּצִבְעִיטָה (דף לא). מִחֲמַשָּׁה עֶשֶׂר בָּבֶז
וְאֵילָן תִּשָּׁשׁ כְּהֶה שֶׁל חֲמֶה וְלֹא הָיוּ
כּוֹרְתִין עֵצִים לְמַעֲרָכָה: **סִפֶּה מְרֻבָּה**.
הַרְבֵּה חֲרָרִין צִיחָד וְלֹא מִשּׁוֹם חִימוֹן
נִגְטָק לֵה וּבַחֲרָרִין דְּקִים קָאֻמֶר וּמִשּׁוֹם
דְּקָא טֵרַח טִירַחָא דְלֵא כִרְךָ יִרְמִיָּה
צִיחָד צִיחָד לְבִינִי. רֵבִיָּה דִר' יִרְמִיָּה
צִיחָד רֵבִיָּה דִרְבִּי רַבִּינִי הַקָּדוֹשׁ. לִישָׁנָה
אֲחֵרִיתָא צִיחָד צִיחָד כְּמוֹ יִשְׁגָּו וְיִשְׁגָּו

בִּצְחֻד שֶׁשֶׁס אָרוֹן נִגְנוּ (יומא דף קז. ז.)
כְּשֶׁלֶשֶׁין אוֹתָהּ עֲבָה הָיָה
הַעֵיסָה כִּשְׁהִיא כּוֹלָה בִּצְחֻד: הַכִּי
וְגִרְסִינִן תֵּינִיא נְמִי הַכִּי בִּ"שׁ אֲמוֹרִים
אֲזִין אֲזִין פֶּה עֲבָה בִּי"ט וְלֹא גִרְסִין
בְּחֶפְסָה: תֵּינִיא נְמִי הַכִּי. דְּלֹא מִשּׁוֹם
חֲסָמֵן נָקַט אֲלֵהּ מִשּׁוֹם טִירְחָה דְּהֵא
הִכָּה לָהּ מִתָּא פֶּסַח: וּבִגְרָסִין
הַמְצִיירִים. מִזֹּת הַמְצִיירֹת וְאֵע"פ
שֶׁאֲמָרוּ לְכַתְּחֵלָה אֲסוֹר דִּיעֲבַד שְׂפִיר
דְּמִי: שׁוּבָה עֲלֵיהֶן. לְזִיירִין וְאִין נִתְּנִין
מִהָרָה לְתַנּוֹר וּמַחְמִיץ: אֲפֹשֶׁר יַעֲשֶׂה.
הַזֹּרֵה בְּדָפּוֹס וּיִקְעֲנֶה בִּסְרִיק:
כִּינֹן. כְּלוֹמֵר מֵהָרָה בְּדַחֲפָה אַחַת:
אֲמָרוּ לֵהּ הַסְרִיקִין אֲסוֹרִין וְשֶׁל
יִצְיָאוֹם מוֹטְרִין. שְׁהִי רֹב מִתְחַמֵּין
אִין לֶהֱן אוֹתוֹ דְּפוֹס: לֹא שֶׁל כֹּל אִם
לְאֲסוֹר דְּעֵבֵל הַבֵּית הָעוֹשֶׂה
אוֹתוֹת לַעֲמֹו אִינוּ חוֹשֶׁשׁ לִיפְתּוֹת כֹּל
כֶּךָ וְאִינוּ שׁוּבָה עֲלֵיהֶן: אֲלֵהּ שֶׁל
הַתְּחַמּוּמִין. הָעוֹשִׂין לְמִכּוֹר וּמִקְפִּידִין
עַל גִּיּוֹן וְשׁוֹהִין עַל לִיּוֹר: אִיכָּא
לְאֲמָרִי לֹא שֶׁל נִסְחוּמִין אֲמָרוּ.
לְאֲמָרוּ שְׁגִילִין וּבִקְשִׁין בְּדָבָר וְיֵשׁ
לֵהֶן דְּפוֹסִין: עוֹשִׂין סְרִיקִין. מִזִּיּוּשׁ
כְּמִין רִקִּיקִין וּבִלְבַד שִׁיּוֹ דְּקִין
וְקוֹלוּשִׁין דְּאִין מִמֵּהֲרִין לְהַחֲמִץ אֲבָל
לֹא מִזִּיּוּר אֶת הָעֵצִים כְּגוֹלִסְקָאוֹת
דִּמְתַּמּוֹךְ עוֹבְדִין מִחֲמִמִּין בְּשִׁהִיָּה
מוֹעֲטָה: הַסּוֹפְגִין. עֲשׂוּיִן כִּסְפּוֹ:
וְהַדּוֹבֶשֶׁנִין. מִטּוֹגִין בְּדָבָשׁ וְכוּלֵן מִין
לְחֵם: וְהַאֲסִיקְרִיעִין. עֲשׂוּיִן כִּסְפִּיחָה
מִתְּרַבְּרָמִין אִיסְקִרְטוֹן (שְׁמֹת טו)

שלוש עיסתן רכה מאל: **המפרט**. תה
 וקמיה [ע"פ] מפרט טעמא: **וספ**
 של צעני בסיס. אינו נעשה כחקון
 לסיפק לאו לחם הוא דקא סבר אז
 שעשאו בחממה ולא בצור: **השריפה**
 אינה אפייה כל צורכה. לזון אל ת
 מאה היא. כלומר מה מזה
 הזהב עליה מאחר שנאפת כענין זה

ובית הלל מתירין וכמה פת עבה א"ר הונא טפח שכן מצינו בלחם הפנים טפח מתקיף לה רב יוסף^א אם אמרו בזרזין יאמרו בשאינן זרזין אם אמרו בפת עמילה יאמרו בפת שאינו עמילה אם אמרו בעצים יבשין יאמרו בעצים לחים אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן אם אמרו בתנור של מחכת יאמרו בתנור של חרס אמר ר' ירמיה בר אבא שאילית את רבי ביחוד ומנו רב איבא דאמרי^ב רב ירמיה בר אבא אמר רב שאילית את רבי ביחוד ומנו רבינו הקדוש מאי פת עבה פת מרובה ואמאי קרו ליה פת עבה משום דנפישא בלישה ואי בעית אימא

אָסור לָבֹא חֲמֵץ כְּדֹאמְרִינן בְּמִנְחֹת
הַכִּי עוֹבֵי דְפִנּוּתוֹי טַפַּח דִּיֵּינוּ לֹחֵם
זֵין בְּשִׁמּוּרוֹ שְׁלֵל יִחְמֵץ יִתִּירוּ לְכָל
כְּדִתְנִין (מִנְחֹת דָּף ע"ו). כֹּל הַמִּנְחֹת

וּבֵית הָעֶלְי מוֹתִירִין. טַעמָא דְּבֵית
הֵלל כְּדֹאמְרִינן (בִּצְה"ט דָּף י"א).
מִעֲרַמְתָּ אָשָׁה וְאֹפֶה תִּתּוּר מֵלֵךְ
כְּכֹרוֹת אַע"פ שְׂאֵין לִיכְיָה רַק לִכְכֹּר
אֲבָל לְמִלְאֹת הַתִּתּוּר פִּעֵם
אַחֲרֵת לִיכָא מֵאֵן דְּשִׁרִיט :

תִּנְא בַּפֶּסַח קֵאִי. תִּימָה דְּלֵא
מִשְׁנֵי הִכִּי בְּרִישׁ עֲרֵבִי
פִּסְקִים (לְקַמֵּן ע"ט) : דְּפִרְיָךְ מֵאִי
אִירִיא עֲרֵבִי פִּסְקִים וְכו' ו"ל דִּהַתָּם
פִּרְיָךְ מִשְׁבֹּת דְּהוּי כָּכֵל שְׁבֹעַ וְלֵא
שִׁיךְ לִשְׁנוּי נִדְקֹט עֲרֵבִי פִּסְקִים
מִשּׁוּם דְּתִנְא בַּפֶּסַח קֵאִי ע"א : וְתִנְא

י' ליה מאי טעמא אי משום
ח אפילו ב"ט נמי אין הכי
נמי הכי בית שמאי אומרים
רין ^את"ר יוצאין בפת נקיה
שאמרו אין עושין סריקין
טל ב"יתוס בן זונין לחכמים
ססח אמרו לו מפני שהאשה
בדפוס ^וויקבענה כיון ^זאמרו
מותרין אמר רבי אלעזר בר
גמליאל והביאו לפניו סריקין
ח ^אאין עושין סריקין המצויירין
לא של נחתומין אמרו איכא
אלא של כל אדם א"ר יוסי
ז גלוסקאות ^הת"ר הסופגנין
זע פטורים מן החלה מאי
ש של בעלי בתים אמר ריש
מעשה אילפס חייבין והללו
האיסקריטין עשאן באילפס
לקיש אמר עולא אמר לך
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
ארתני סיפא עשאן בחמה
הרתיה ולבסוף הדביק אבל
והכי קתני בד"א שהרתיה
זעשה כמי שעשאן בחמה
זעשויה ^הבאילפס הכא נמי
רב יהודה אמר שמואל כל
^טוכן לחמי תודה פשיטא
הואיל וכתבי ^יוהקריב ממנו
אחד

בְּאַחֲכֵם מִלְּחָם הָאָרֶץ וְהָיָה לָאָדָם לֶחֶם
 (דבר טו) וְלֹא שֶׁכֶּבֶד הִיָּה תְרוּמָהּ: הַטּוֹט
 בֶּן לִוי אֶחָד: מַעֲשֵׂה אִילָנָם הָיוּ.
 קרא (טו) וְהִלְלוּ. לִהְיוֹת פְּטוּרִין לְפִי
 מַעֲשֵׂה תִּנּוּר הַלֶּכֶךְ חִיִּבִּין: הִינֵה.
 יִצְחָק בְּרַכְתִּיב לֶחֶם עֹוִי (דבר טז):
 וְיִזְכּוּ לַעֲנִין לַחֲמֵי טוֹדָה. אִם שָׁחַט
 מִמִּנְחֹת [עם] כִּי הָיָה גִּוּוֹנָה עֲשִׂין:
 אֶחָד

י"ג פס"ה. ר' יוסי אומר עושין טריקין כמין ריקין
שנשנין והאסקריטין וחלת המשרת והמדומע שטורין
פירוש חלות שאנין אפירות בחנור אלע על המש
נקראת חלות המשרת. כלומר חלות האפירות במ
זאני שטמא הללו שטורין מן הימנה, ירש לקיש א
חנן אמר אפילו מעשה אלפס חייבין בחלה, והל
והאלפס חייבין. והכי קתני כו"א בשותריה וכל
ל שפוסה ואין חוטין ממשכין הימנה, ואילו נגדי

קבא א ש"ע אורח סי' תס
 א שפ"ד:
 קבאב א ג' מיי פ"ג מהל'
 יטו הל' ט טוש"ע
 אורח א מקו שפ"ד:
 קבאב ד מ"ח פ"ג מהל'
 מנה הל' ה סג
 לאוין ע טוש"ע אורח סי'
 תמז טוש"ע:
 קבגה ה מ"י פ"ה מהל'
 מנה הל' טו סג
 טס טוש"ע אורח סי' תס
 טש"ע ד:
 קבד א מ"י פ"ג מהל'
 צבורס הלכ"ב
 סג שפ"ד קמז טוש"ע
 י"ד א שטט שפ"ד:
 קבז א מ"ח פ"ג מהל'
 מנה הלכ"ב ו
 טוש"ע אורח סי' תסא
 א שפ"ד:
 קבז ב מ"י ט טוש"ע
 טס שפ"ד:
 קבז ג מ"י פ"ג מהל'
 פסול התוקדשין
 ה"ר ר' מ' סג

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קֶרֶבן תְּרוּמָה לַיהוָה
לַפֶּהֱזֵן הַזֶּרֶק אֶת דָּם
הַשְּׁלָמִים לוֹ יְהוָה;
וּקְרָא זֶה יֵד

לעזי רעס"י

בריי"א [בריי"ד]. (לחם)
חבוט, גלוש היטב.

מוסף תוספות

א. מפני שהפת יפה בזמן
שהתנור מלא. תוס'
הרא"ש. ב. [ד]אין לו
להניח ערבי שבתות
דתדירי בכל שבוע. תוס'
לקמן נט:

רבינו חננאל

והיורשין לאוקמה במצו
בפסוק, וכמה עבד טהור
היה, וזה הפנים שהיה
מצוה והיה עביו טהור.
ויקנין ויחזקנו הא' פה
עבדנו פה מורכבו הא',
ומשום שיהיה וכל יום
טוב הוא, ואמאי נא
בפסוק משום דבעינא
דפסוק הוה אף נא, גמלי
פ' א' אמר א' אופי
מפרין. ח"י ויבאין פס'ת
נקמה ויהיה פס'ת א' אופי
המציירין ואף על פי
שאמאי נא עושין חסד
המציירין פס'ת. ואמרין
עמא מפי פס'ת. ויהיה
שהיה עושין פ'תחמשה.
ועיניש דפס'ת, דרחו ואמר
אפילו בדפס'ת א' עושין.
ויבאין פ'תחמשה ויבאין
פ' דוקר' ל' אלונונו
אל של אדם אחר
עושין אלא של חתומין
דפס'ת מקונו ל' פס'ת
ל'עלייה. איש דאמרי
אמר ל' של חתומין
אמר ל' של חתומין

ואין עושין סריקין ככרות
החלה. מאי חלת המשרת
. שהיא כמו טיגן, ואופן
רת. פירוש מדומע, פירות
מפני שהן מעשה אלפס,
לא עשאן באלפס על ידי
הדביק, שנמצאת אפייתן.
נה חוטי, בצק הוא עדיין